

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Savska cesta 62, Zagreb

Poslovni broj: PŽ-3732/2025-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Davora Pustijanca, predsjednika vijeća, Željka Šimića, suca izvjestitelja i Radovana Raduke, člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja RAZVOJ GOLF d.o.o., OIB: 72710846070, Masarykova ulica 22, kojega zastupa punomoćnik Tin Težak, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Hanžeković & Partneri d.o.o., Zagreb, Radnička cesta 22, protiv tuženika GRAD DUBROVNIK, OIB: 21712494719, Dubrovnik, Pred dvorom 1, kojega zastupa punomoćnik Hrvoje Spajić, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Škurla, Durmiš i Spajić d.o.o., Zagreb, Preradovićeve 24, radi poništaja arbitražnog pravorijeka, vrijednost predmeta spora 398.168,42 EUR, odlučujući o tužiteljevoj žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-951/2024-13 od 11. srpnja 2025., u sjednici vijeća održanoj 9. rujna 2026.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se kao neosnovana tužiteljeva žalba i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-951/2024-13 od 11. srpnja 2025.

II. Odbija se kao neosnovan tuženikov zahtjev za naknadu troška žalbenog postupka u iznosu od 7.487,50 EUR.

Obrazloženje

1. Presudom Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-951/2024-13 od 11. srpnja 2025. odbijen je kao neosnovan tužbeni zahtjev radi poništaja arbitražnog pravorijeka Stalnog arbitražnog sudišta pri Hrvatskoj gospodarskoj komori poslovni broj AS-P-2022/3 od 18. siječnja 2024. u pravnoj stvari tužitelja RAZVOJ GOLF d.o.o., i tuženika GRADA DUBROVNIKA te tužiteljev zahtjev za naknadu troška postupka (točka I. izreke); naloženo je tužitelju u roku od 15 dana naknaditi tuženiku trošak parničnog postupka u iznosu od 26.206,25 EUR s pripadajućim zateznim kamatama koje se obračunavaju od 11. srpnja 2025. do dana plaćanja u visini stope zateznih kamata koja se primjenjuje u ostalim odnosima na temelju odredbe članka 29. stavka 2. Zakona o obveznim odnosima (točka II. izreke).

2. U obrazloženju presude sud je naveo da je predmet spora tužbeni zahtjev za poništaj pravorijeka Stalnog arbitražnog sudišta broj AS-P-2022/3 od 18. siječnja 2024. Tužba je pravovremena u smislu odredbe članka 36. stavka 3. Zakon o arbitraži („Narodne novine“ broj 88/01; u nastavku: ZA), jer je podnesena 8. svibnja 2024., odnosno unutar roka od tri mjeseca od dana kada je tužitelju pravorijek dostavljen (9. veljače 2024.). Predmetni spor je arbitrabilan, jer su stranke arbitražom predvidjele rješavanje spora o pravima kojima mogu slobodno raspolagati pa nije ostvaren razlog za poništaj iz odredbe članka 36. stavka 2. točke 2.a ZA.

2.1. U konkretnom slučaju tužitelj je tvrdio da su ostvareni razlozi za poništaj pravorijeka zbog relativne ništetnosti jer je tužitelju na nezakonit način onemogućeno raspravljanje pred arbitražnim sudom (članak 36. stavak 2. točka 1.c ZA), te pravorijek ne sadrži (valjano) obrazloženje (članak 36. stavak 2. točka 1.f ZA). Tužitelj je tvrdio da je ostvaren i razlog apsolutne ništetnosti budući da je pravorijek u suprotnosti s javnim poretom Republike Hrvatske (članak 36. stavak 2. točka 2.b ZA).

2.2. Sud je na temelju rezultata provedenog postupka i ocjenom izvedenih dokaza utvrdio da ne postoje razlozi za poništaj arbitražnog pravorijeka i da tužbeni zahtjev nije neosnovan. U bitnome je sud izložio da je tužitelj neosnovano tvrdio da je arbitražno vijeće pri donošenju osporavanog pravorijeka postupalo proizvoljno i arbitrarno, pozivajući se na nedostatke i proturječnosti obrazloženja pravorijeka zbog kojih smatra da se pravorijek ne može ispitati. Pravorijek sadrži obrazloženje, a tužitelju je omogućeno raspravljanje pred arbitražnim sudom. Kod ocjene protivnosti pravorijeka javnom poretu radi povrede prava na pravično suđenje u arbitražnom postupku, sud je naveo da treba početi od zakonskih razloga zbog kojih je arbitražni pravorijek uopće moguće pobijati. Suprotno tužiteljevom shvaćanju, podvrgavanjem spora arbitraži, stranke su prihvatile i obvezatnost pravorijeka donesenog u arbitražnom postupku, osim u izuzetnim okolnostima. Povodom tužbe za poništaj pravorijeka, sudska kontrola ograničena je i ne može predstavljati nedopušteno upuštanje u preispitivanje činjeničnih i pravnih utvrđenja i ocjena arbitražnog suda. Unatoč pravilnom shvaćanju tužitelja da se stranke ugovaranjem arbitraže nisu odrekle jamstava vezanih uz pravo na pravično suđenje, pogrešno je shvaćanje tužitelja da bi jamstvo prava na pravično suđenje, u aspektu ovog prava kojeg se stranke u arbitraži nisu odrekle, imalo za posljedicu neograničenu kontrolu arbitražnog pravorijeka pred redovnim sudom u povodu tužbe za poništaj preispitivanjem utvrđenja arbitražnog vijeća vezano uz prigovor nezadovoljne strane da je obrazloženje pravorijeka proizvoljno ili arbitrarno. Pogrešno je stoga shvaćanje tužitelja da bi povodom njegovih tvrdnji, vezanim uz povredu jamstva prava na pravično suđenje uslijed pogrešne primjene materijalnog prava od strane arbitražnog suda i nedostataka u obrazloženju pravorijeka zbog proizvoljnosti i arbitarnosti zaključaka arbitražnog vijeća, sud u parnici radi poništaja pravorijeka bio ovlašten i dužan ispitivati kako je arbitražni sud podveo odlučne činjenice i ispitati obrazloženje pravorijeka. U ovoj parnici, vezano uz prigovor protivnosti javnom poretu, sud nije ovlašten ispitivati jesu li činjenice pravilno utvrđene u arbitražnom postupku i da li je na utvrđene činjenice materijalno pravo pravilno primijenjeno, već da li je pravorijek u suprotnosti s javnim poretom, odnosno jesu li utvrđenja arbitražnog vijeća u

pravorijeku suprotna domaćem javnom poretku. Po ocjeni suda, u konkretnom slučaju ne proizlazi da bi predmetni pravorijek bio u suprotnosti s javnim poretkom.

2.3. Odluku o troškovima postupka sud je donio u skladu odredbom članka 154. stavka 2. i članka 155. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13, 70/19, 80/22 114/22 i 155/23; u nastavku: ZPP). Visinu troškova sud je utvrdio na temelju Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj: 142/12, 103/14, 118/14, 107/15, 126/22 i 138/23; u nastavku: Tarifa). Sud je odredio troškove u skladu s vrijednosti predmeta spora koju je utvrdio povodom tuženikovog prigovora u iznosu od 398.168,42 EUR. Tužitelj je u tužbi vrijednost predmeta spora očito suviše nisko naznačio u iznosu od 10.000,00 EUR, a vrijednost predmeta spora sud je odredio u iznosu od 398.168,42 EUR uzimajući u obzir vrijednost predmeta spora koju je tužitelj odredio u arbitražnom postupku.

3. Protiv presude žalbu je pravovremeno podnio tužitelj zbog svih žalbenih razloga određenih odredbom članka 353. stavka 1. ZPP-a. U žalbi je u bitnome ponovio razloge za poništaj pravorijeka koje je izložio u tužbi i tijekom postupka pred prvostupanjskim sudom. Žalitelj smatra da sud ima pravo i dužnosti ispitati obrazloženje pravorijeka jer je obrazloženje pravorijeka njegov sastavni dio i nosi njegovu pravozaštitnu i kontrolnu funkciju. Budući da arbitražni pravorijek proizvodi učinke pravomoćne sudske presude, a arbitražni postupak ne poznaje žalbeni stupanj, jedini institucionalni nadzor nad pravorijekom ostvaruje se u sudskom postupku poništaja. Sudska kontrola pravorijeka jest ograničena zakonom i tužitelj ni ne tvrdi suprotno. Točno je da sud neće iznova prosuđivati svaku činjeničnu i pravnu ocjenu arbitara, niti će zamjenjivati njihovu prosudbu svojom. Ipak, u granicama te ograničene kontrole, sud mora moći pročitati i razumjeti pravorijek kako bi utvrdio postoje li razlozi koje stranka navodi za poništaj, je li predmet arbitražan i je li pravorijek suprotan pravnom poretku Republike Hrvatske, te koje je materijalno pravo arbitražno vijeće primijenilo, odnosno je li odlučilo po pravičnosti na temelju izričitog ovlaštenja stranaka. Ako se ti elementi ne mogu iščitati, sud je lišen alata da provjeri postojanje razloga za poništaj arbitražnog pravorijeka. Tužitelj smatra da pravorijek nije donesen potrebnom većinom jer se pravorijek sastoji se od niza međuodluka koje prethode pravorijeku. Riječ je o pojedinačnim utvrđenjima činjenica, tumačenju ugovornih odredbi, pravnoj kvalifikaciji utvrđenog, izboru i primjeni mjerodavnog prava, a tek potom slijedi zaključak o tužbenom zahtjevu koji se izražava u izreci pravorijeka. U situaciji kada se članovi većine arbitražnog vijeća razilaze u ključnim međuodlukama (kao što je po mišljenju tužitelja slučaj), postoji samo formalno poklapanje dvoje arbitara u konačnom rezultatu, ali ne i kontinuirani većinski logički niz koji bi mogao nositi pravorijek u smislu sudske provjere. Sud u postupku poništaja mora moći identificirati taj logički slijed. Ako ga iz obrazloženja nije moguće rekonstruirati, pravorijek postaje neproverljiv i time neodrživ, odnosno treba biti poništen. Žalitelj je također istaknuo da je pravorijek donesen po principu pravičnosti umjesto po mjerodavnom pravu i da predstavlja odluku iznenađenja (povreda prava na kontradiktorni postupak). I na kraju žalitelj je naveo da je arbitražni sud iskaz svjedoka Lea Penovića neispravno pripisao tužitelju. Žalitelj je osporio i odluku o troškovima postupka prije svega zbog činjenice da je sud pogrešno utvrdio vrijednost predmeta spora, koja je imala za posljedicu pogrešnu primjenu Tarife.

EU konvencijama (tako i u odluci Visokog trgovačkog suda RH poslovni broj PŽ-3123/2023 i PŽ-2949/2023). Zbog toga je za ocjenu je li povrijeđen javni poredak jedino odlučno vrijeđaju li se pravorijekom osnovna načela domaćeg pravnog poretka, a ne je li u arbitražnom postupku pravilno ocijenjeno jesu li postojali opravdani razlozi za raskid ugovora o koncesiji koji je sklopljen 25. ožujka 2009.

14. Kao što je već navedeno žalbeni navodi svode se na iznošenje tužiteljeve ocjene zakonitosti i pravilnosti pravorijeka i ponavljanje prigovora iznesenih tijekom prvostupanjskog postupka koje prigovore je prema ocjeni ovog suda prvostupanjski sud pravilno ocijenio. Žalbenim razlozima žalitelj nije doveo u sumnju pravilnost i zakonitost pobijane presude. Slijedom iznesenog ocjena je ovoga suda da je prvostupanjski sud na pravilno utvrđeno činjenično stanje, pravilno primijenio materijalno pravo te odlučio o tužbenom zahtjevu.

15. Odluka o troškovima parničnog postupka također je pravilna i zakonita, kako po osnovi (članak 154. stavak 1. ZPP-a), tako i po visini (članak 155. ZPP-a). Sud je po prigovoru tuženika, u skladu s odredbom članka 40. stavka 3. ZPP-a, zaključio da je tužitelj vrijednost predmeta spora očito suviše nisko naznačio pa je odredio vrijednost predmeta spora prema vrijednosti spora koju je tužitelj naznačio u arbitražnom sporu. Protiv tog rješenja nije dopuštena posebna žalba, ali se žalba može podnijeti uz žalbu protiv konačne odluke. Ovaj sud smatra da je odluka o vrijednosti spora zakonita i pravilna.

16. Zbog svih navedenih razloga valjalo je primjenom odredbe članka 368. stavka 1. ZPP-a odbiti tužiteljevu žalbu kao neosnovanu i potvrditi presudu kao u točki I. izreke drugostupanjske presude.

17. Tuženikov zahtjev za naknadu troška sastava odgovora na žalbu u iznosu od 7.487,50 EUR ovaj sud utvrdio je neosnovanim, cijeneći da odgovor na tužiteljevu žalbu nije bio potreban za odlučivanje o žalbi, pa je valjalo odlučiti kao u točki II. izreke ove presude.

Zagreb, 9. rujna 2026.

Predsjednik vijeća
Davor Pustijanac

DAVOR PUSTIJANAC

Elektronički potpisano: 18.09.2026T09:23:45 (UTC:2026-09-18T07:23:45Z)

Provjera: <https://epotpis.rdd.hr/provjera>

Broj zapisa: c400abde-2104-4503-8b23-255e073c6b64

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske

